

БУХАЛЪ.

Влажната и мъглива есенъ отдавна се свърши. Настъпни студената зима. Ветроветъ грозно свирятъ и бучатъ. Силна виелица вѣе. Земята и дърветата сж побѣлѣли отъ снѣгъ. Врѣмето е много студено, лошо. Шейнитъ скърцатъ отъ студа. Птичкитъ отдавна отидоха по топлинтъ страни. Тукъ-тамъ по стрѣхитъ се вижда само сивото врабче, което жално, жално цвѣрка. То, клѣтото, мъчно намира храна за своето съществуване. Въ далечнитъ мѣста отъ града и селата се чува страшенъ вълчи вой. По полето всичко е пусто, нищо нѣма. Нѣма и орачи да орятъ и сѣятъ. А стариятъ, дѣдо Иванъ, се е сгушилъ до печката и ни разправя хубави приказчици.

Съ настъпване на зимата, настъпиха и дългитъ нощи. Ние често ходимъ, прѣзъ тѣзи нощи, на приказка у сжсѣда дѣдо Петъръ. Той и баба Елена, жена му, много обичатъ гоститъ. Когато отидемъ въ тѣхъ, посрѣщатъ ни най-любезно и незнаятъ съ какво да ни гостятъ. Даватъ ни: варени тикви и царевица, орѣхи, сушени круши и що далъ Господъ.

Дѣдо Петъръ е старъ опълченецъ. Той е участвувалъ въ историческитъ сражения при Шипка, дѣто се е билъ за нашето освобождение съ турцитъ. За споменъ на това е награденъ съ нѣколко ордени, които обича да носи на голѣми народни праздници. За заслугитъ на дѣдо Петъръ къмъ Отечеството ни, му е опрѣдѣлена и скромна мѣсечна пенсия.

Когато отидемъ у дѣдо Петрови, той най-много ни разказва за стари работи. За борбитъ съ турцитъ, биткитъ при Шипка и проче. Това разправя съ голѣмо въо-